

A poharat...

Előfohász: Jézus mondja: „Miért félték ennyire? Még mindig nincs hitetek (Mk 4,40).” Ámen.

Gyülekező ének: 116:1-7: „Szeretem és áldom az Úr Istent...”

Fennálló ének: 158: „Ha te meg nem tartasz...”

Fő ének: 294: „Jézus, vígasságom...”

Köszöntés: „Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben (Mik 6,8).” Ámen.

Lekció: Lukács evangéliuma 22,14-23

„Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt, és ezt mondta nekik: „Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát. Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a húsvéti vacsorából, amíg csak be nem teljesedik ez az Isten országában.” Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: „Vegyétek, és osszátok el magatok között. Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa.” És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte és e szavakkal adta nekik: „Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: „E pohár az újszövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki. De íme, annak a keze, aki elárul engem, az enyémmel együtt van az asztalon. Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint elrendeltetett, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt.” Erre kérdezgetni kezdték egymástól, hogy ki lehet az közülük, aki ezt meg fogja tenni. Ezután versengés is támadt köztük arról, hogy ki a legnagyobb közöttük. Erre ő így felelt nekik: „A királyok uralkodnak népeiken, és akik hatalmuk alá hajtják őket, jótevőknek hívatják magukat. Ti azonban ne így cselekedjétek, hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál. Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.”

Előima

Bocsásd meg Urunk, hogy bennünket is csak egy érdekel: Ki a nagyobb? Köszönjük, hogy véred és verejtéked ára nem kérdéses a számunkra. Ma azért jöttünk fel szent házádba, hogy itt táplálkozunk. Telepedj le mellénk, és asztalod köré vonva álld meg népedet áldó szavaddal, hogy mindaz, amit mondasz,

Üdvhozó, Örömhözó és Ajándékozó áldás, és békesség legyen a számunkra. Találd meg néped abban a helyzetben, amiben éppen van. Acélozd meg hitét, vérted fel reménységét, tedd szilárdá a Benned megjelent szeretet által azt, ami árulás jegyeit hordozza magán. Légy áldott és kegyelmes Urunk, mihozzánk, állj meg ott, ahol csak Te állhatsz. Szólj hozzánk a főhelyről, hogy szívünket elérje Igéd drága üzenete és trónusod elé vágyakozva közösségként tudja mondani: „Jövel, Uram, Jézus!” Jöjj el hamar, hogy minden beteljesületlen vágyunk Általad nyerjen megerősítést. Jöjj el hamar, hogy a hatalmaskodó világban néped mindenkor szolgálni tudjon a szeretet ereje által. Jöjj el hamar, hogy minden dolgunk szeretetben menjen végbe, úgy ahogyan ügyed is az isteni szeretete lenyomata ebben a világban. Jézusért, kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 168:4: „Kérünk, Úr Isten, Krisztus – Jézusért...”

Textus: Lukács evangéliuma 22,17

„Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: Vegyétek, és osszátok el magatok között!

Ünneplő keresztyén gyülekezet, kedves testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Minden vacsora ünnepséget feltételez. De ez a vacsora, amiről a Szentírásban olvasunk, úgy vonult be a történelembe, mint amelyiket az utókor nagyjai „az utolsó” jelzővel illettek. Milyen jelentőséggel bír ez az utolsó vacsora a mindenkori tanítványok életében? Lehetséges, hogy ez az első lépés és látás ahhoz, hogy az ember meglássa igazán élő Krisztusát? Jézus Krisztus a mi Urunk beteljesületlen kívánságról beszél: *„Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a húsvéti vacsorából, amíg csak be nem teljesedik ez az Isten országában.”* [...] *„Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa.”* Nem eszem ebből a húsvéti vacsorából, nem iszom a szőlőtő terméséből. Ez arra utal, hogy nem teljes ez a vacsora, hanem csak előképe az eljövendőnek. Minden úrvacsora abban a reményben telik, hogy majd teljessé lesz a mennyek országában. Jézus maga nem eszik, de enni ad tanítványainak. Jézus maga nem iszik, de poharát, mint a legkedvesebb házigazda átadja tanítványainak, barátainak és közösségbe vonja önmagával. Az úrvacsora a jövő előíze. A jövőé, ahol azokkal leszünk, akik hittel, reménységgel és szeretettel

harcolták meg a hit harcát. Az úrvacsora több mint 2000 év távlatából tekint a jövőbe, mi, pozsonyi hívők pedig 1894 pünkösdjétől tekintünk a jövőbe, mert tudjuk, hogy nyughatatlan minden lélek, amíg Istenben el nem pihen. Nyughatatlan és küzd mindaddig, míg beteljesületlen vágya nem lesz valóság. Krisztus beteljesületlen vágya, a mennyország áldásával hadd legyen méltó a mai újbori hálaadásunkhoz, amely vágy hajtotta, szinte úzte a reformátorokat a tiszta ige hirdetésében és a két Szentírásban található sákramentum helyes kiszolgáltatásához. Ez a beteljesületlen vágy hajtotta a gályarabprédikátorokat egészen Pozsonyig, innen pedig egészen Triesztig, hogy itt és ott ne csak protestáljanak és ellenálljanak, hanem megvallják egyszerű személyes hitüket. Ez a beteljesületlen vágy formálta a lelkiismeret kérdése által mindazokat a prédikátorokat és gondnokokat gyülekezetünkben, akik vállukra vették népük sorsát és az egyház napszámosaivá lettek. Beteljesületlen vágy: nem eszem, nem iszom, igazán ott a kereszten válik diadallá. Jézus legyőzte a halált feltámadásával és megmutatta ennek a világnak, hogy van jövő. Van keresztyén jövő, amely képes minden szívet megdobogtatni, és azt üzeni a nagy világnak, hogy nem meghunyászkodni, nem belopódní kell az emberek elméjébe, hanem velük és mellettük élni, ünnepet szentelni, asztalhoz telepedni, mint Jézus tanítványaival. Ilyen pozsonyi keresztyénekre van szükség több mint 2000 év távlatából, mert csak annak a közösségnek van jövője, amely nemcsak mondja, hanem megvallja és megéli Kölcsey Ferencsel együtt: *„Vak vagy-e te szent Igazság? Néked látni kellene; Látni, mint hevűl a gázság Jámborságnak ellene. “Nem valék vak, hív Igazság, Láttam mit mivelt a gázság Lest intézvén s szopván vért, S adtam néki méltó bért.”* Istenünk megfizette a bért. A juss az a mennyei gazdagság, amely Jézusban a miénk.

Másodszor Jézus bejelenti az árulást tanítványainak. Jézus nem jelöli meg az árulót, a tanítványok sem tudják. Jézus arról szól, hogy az Ember Fia elmegy, ez pedig nyíltan halált jelent. Istennek ez a terve. De jaj, annak, aki eszközül adja

oda magát. Isten a feltétlen Ura minden történésnek, de Ő felelősségre von mindenkit, aki a gonoszság eszközévé válik. Minden ember feloldhatatlan ellentéte az Istenbe vetett hitnek. Épp ezért egyikünk sem ítélkezhet Júdás fölött. Lukács ezzel arra figyelmezteti a gyülekezetet, hogy aki részesül az úrvacsorában, az vigyázzon, hogy el ne essen. Nincs automatikus hatása az úrvacsoravételnek az emberi életre. Nem leszel szent attól, ha részt vettél az úrvacsorában. Egyedül Krisztus halála az, amely lerontja a Sátán munkáit. Isten örök szándéka mindaz, ami történik, és Jézus halálával megtöri a Sátán hatalmát. Júdás bűnére nincs mentség, de áruló keze Isten tervét szolgálja. Győzött a Bárány, aki életét adta sokakért. Győzött Jézus Krisztus, aki a szeretetet forradalmasította közöttünk és bennünk. Győzött mindenek ellenére. Ellenség? Barátság? Tanítványból ellenség? Nagy kérdés számunkra, amikor odalépünk az úrasztalához: Ki győzedelmeskedik a szívünkben? Valóban győzött Krisztus vagy elárulva és megárulva maradt minden a régiben és marad minden a régiben, mert az árulók hada maradt uralmon. Milyen kincset bízott rád Isten, drága pozsonyi testvérem, amivel közösséget, házat, hazát, népet kell megóvnod a Sátán szétdobáló munkájától? Hogyan lesz a pozsonyi református közösség eggyé? Mitől lesz áldott és Isten kezében használhatóvá vagy épp Isten tervének az árulójává e gyülekezet, mely e helyre telepedett? Aki az új szövetséget elfogadta, mindent a magáénak tudhat. Int feléd két sebzett kéz, Jézus itt áll a középen, a Megváltó karjába zár és arra hív, hogy légy testvér az együttszenvedésben. A keresztyén ember Krisztushoz tartozó, és keze úgy van az asztalon, hogy jegyeit magán hordozza, sőt a Krisztustól kapott jegyeket osztja. A szenvedés jegyeit is. Nem mond le Mesteréről sem nyereszkeskedésből, sem más hivatalból, mert Hozzá tartozik. Itt áll e bástyán, másképp nem tehet, mert van épp ellensége az Igének, van épp elég lázadója, erszényese Krisztus egyházának. Vajon ki állhat meg Isten előtt? Ki a nagyobb, ahogyan Krisztust kérdezték a tanítványok? Erre kapunk választ Jézus harmadik üzenetéből. Jézus ugyanis úgy neveli az övéit, hogy részt

vegyenek az Ő uralmában mind itt, mind az eljövendő életben. Arra tanítja őket, hogy mondjanak le az uralkodás pogány módjáról, a másokon való hatalmaskodásról, és kövessék azt a példát, amit Ő állított eléjük, a Szolga-Királyét. Az egyháznak más a rendje, mint a világnak. A szolgaság azt jelenti, hogy nem lesznek mentesek a Sátán támadásaitól, és az ideiglenes, részleges vereségeket el kell szenvedniük, de a Megváltóba vetett hitük, élő mentőkötél, meg fogja őket tartani. Így lesznek edzettebbek, így lesznek kitartóbbak, így lesznek állhatatosabbak, így lesznek tökéletesebbek, így lesznek erősebbek. Jézusban maradnak, Krisztusban élnek. Szolgálni azt jelenti, hogy megerősíted testvéreidet. Nem az asztalnál ülsz, nem te vagy az előkelő vendég, hanem te szolgálsz. Te vagy a felszolgáló. Te vagy a szolga. Drága testvérem az Úr Jézus Krisztusban! Kevés az előkelő helyet elfoglalni, arról a helyről tudni kell felszolgálni. Tudni kell lehajolni. Tudni kell erősíteni az embereket. Ízig-vérig szolgálni, ez a keresztyén ember jövője ebben a városban és a mindenkori társadalomban. A végsőig szolgálni. Nem állnánk ma ennél az asztalnál és hirdetnénk az Úr halálát, ha nem tudnánk, hogy mit cselekedett értünk a mi Megváltónk. Mindazok, akik ebben a gyülekezetben igehirdetéssel szolgáltak, akik a gyülekezetért szólaltatták meg az orgonát, nem pedig a virtuózok művészetét úzték, a templomszolgák, és házmesterek, akik azért voltak itt, hogy ne csak toldozzanak és foldozjanak, hanem megélték: Az újszövetsége népe vagyunk. Ő a bakok és a kosok vérét helyettesítette saját vérével. Testében a keresztfára vitte mindaz, ami bennünket mindhalálig folytott. Egyszeri tökéletes áldozatot bemutatva engesztelő áldozatot szerzett a mi bűneinkért. Hálaadással emelte fel a poharat. Felemeltetett és mindeneket magához vonzott. Mit jelent ez? Halált. Sebeket. Szervedést. Kereszthordozást. Vérével szolgált felénk. Mivel szolgálod közösséged ebben a városban? Érthető a szolgálatod mások számára? Felfogják, hogy miért vagy ott, ahol az ügyet, nagy Ű-vel, kell képviselned? Tudják, hogy ki vagy? Miért vagy olyan, amilyen vagy? Miért gondolkozol úgy,

ahogy cselekszel? Miben gondolkodsz, amikor a Pozsonyi Református Egyházközség jövőjéről van szó? Érdekelnek a mi családjaink? Érdekel a mások hitének erősítése? Érdekelnek a mi bibliaóráink? Érdekel a hitvallók gyülekezete? Érdekel az Ügy? Szolgálsz, szolgál, és szolgál? Nekünk ugyanis, jóban és rosszban össze kell tartanunk, mert a világ támad. Keresi a kiskapukat. Nekünk össze kell fogni. Nekünk egy követ kell fújnunk, és ha kell a vesztőhelyet is vállalnunk kell, mint Krisztusnak. Istennek semmi sem lehetetlen, de vajon nekünk mi az, ami lehetséges Istenbe vetett hitünk szerint? Ámen.

Utóima:

„Soha nem fogsz megszabadulni az ellenségtől azzal, ha az erőszakra erőszakkal válaszolsz. Csak akkor szabadulsz meg az ellenségtől, ha megszabadulsz az ellenségeskedéstől.” (M. L. King)

„A rabságból szabadságra vezeted népedet, a lenézettségtől a tisztesség felé viszed. Minket is elvezetsz az elkeseredettségtől a reménységre, a türelmetlenségtől a várakozásig, a felületességtől az alaposságig, a távolságtól a közelségig. Hálát adunk mindezért, Urunk.”

„Az Úr áldjon meg minket! Vegye el tőlünk a keserűséget és az irigységet! Óvjon meg a kiegyenlítetlen számláktól és adósságoktól! Arcánál fényével ragyogjon vidámakra és szomorkodókra egyaránt! Legyen kegyelmes hozzánk, amikor nincs bennünk irgalom! Legyen fölöttünk arcával, kezével pedig tartson minket odalentről!” (S.Eckert)

„Jóságos és hűséges Istenem, jöjj hozzánk újra, mert össze vagyunk zavarodva! Arra van szükségünk, hogy te magad gyere el a földre, és megújítsd békédet, amely ellen lázadozik a világ.” (F. Rückert)

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: Megvigasztalta népét az Úr, és megkönyörült az elesetteken (Ézs 49,13).“

Áldás: „Mert nap és pajzs az Úr, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten (Zsolt 84, 12).“ Ámen.

Záró ének: 448:1-4: „Hirdetvén az Úr halálát...”

